

Petr Vachler: Jsem rád, že Českého lva už dělat nemusím

27.03.2025

Zasloužil se o vznik Českého lva a většinu života zasvětil filmu. Po Žižkově, kde sídlí jeho společnost, se pohybuje víc než třicet let — z toho deset let bos.

Jak dlouho je Vachler Art Company na Žižkově?

Jsme tu prakticky už od roku 1992, kdy jsme hledali ideální prostor pro natáčení televizního pořadu Kinobox. A na Žižkově jsme už zůstali. V roce 1998 jsem zchátralou budovu v Chlumově ulici koupil od Krátkého filmu a dodnes jsme tu šťastní.

Co je to vlastně za objekt a kdo navrhl jeho exteriér?

V budově sídlí studio Pokrok. Máme tu ateliéry, střížny, podcastová a zvuková studia, prostě všechno, na co jen filmař pomyslí. Vzhled budovy jsem navrhoval společně s architektkou Majkou Špačkovou, tenkrát ještě Selešiovou. Inspirovali mě výtvarníci jako Gaudí, Hundertwasser nebo Dalí.

Jaká místa na Praze 3 máte rád?

Jednoznačně právě studio Pokrok. Je to jeden z mých domovů. Pokud bych měl zmínit další místa, pak jsem fascinován kostelem Nejsvětějšího srdce Páně od Plečnika. Zasloužil se o vznik Českého lva a většinu života zasvětil filmu. Po Žižkově, kde sídlí jeho společnost, se pohybuje víc než třicet let — z toho deset let bos.

Jste vegan a tady je spousta restaurací zaměřených na bezmasou kuchyni. Máte nějakou oblíbenou?

Žijeme na Vinohradech a sami s manželkou provozujeme veganskou restauraci Blatouch. Jinak vyhledávám všechny zdejší veganské podniky, což je třeba Vegan City, Sandokan, Balaráma, Gouranga, nebo hledám ty restaurace, které mají alespoň jedno veganské jídlo, třeba Lavička. Případně se s obsluhou domlouváme na veganských verzích — jako v Bibimpapu a v dalších bistrech. Už jsou na nás zvyklí. Trojka je prošípaná veganskými možnostmi, věřím, že jich bude ještě víc.

O vás je taky známo, že chodíte bez bot. Nemáte je ostatně ani teď. Kdy jste se jich zbavil?

Bez bot už chodím přes deset let a je to čarokrásný zážitek. Žijete víc, víte, na čem stojíte, každý povrch má jinou energii. Vždyť kolikrát za den vezmete do ruky stéblo trávy, kámen, hlínu, stoupnete si na beton, asfalt, dřevo, tkaninu nebo naberete vodu do dlaní? Já to dělám díky bosým nohám nonstop. Páteř už

nebolí, všechno se zlepšilo. Je to úžasné, ozdravné a obohacující. Přiznám se ale, že i po deseti letech chození na boso jsou okamžiky, kde si vezmu kristusky, abych ochránil prsty před omrzlinami nebo nepříjemným promrzlým šterkem, abych si procházku trochu užil.

Četla jsem, že věříte na minulé životy. V čem vám to pomáhá?

Určitě věřím a jsem o tom bytostně přesvědčen i díky vlastním zkušenostem nejen při pobytech ve tmě, kde se vám jako v kině promítají situace, do kterých můžete dokonce vstoupit. Někdo může své životy počítat v desítkách, stovkách, možná v tisících a někdo je tu poprvé. Já si díky své víře uvědomuju, že naším cílem je dohrát tuhle báječnou a skvělou kosmickou hru dokonce — každý sám za sebe — a splynout v plném vědomí s prapodstatou.

Vzal jste podobně stoicky i to, když jste přišel o Českého lva? Tehdy jste tvrdil, že vám byl krásně, příjemně znárodněn.

Režisér Honza Svěrák kdysi na jedné poradě České filmové a televizní akademie, kterou jsem založil v roce 1995, dva roky potom, co jsem přivedl na svět Českého lva, řekl: „Petře, máš tu smůlu, že jsi vymyslel prestižní národní cenu, tak nám ji odevzdej.“ A tehdy jsem pochopil, že je čas projekt předat. Byla tam asi i závist, možná se na tom podepsalo naše dvacetileté soužití. Svou roli jistě sehrály peníze i moje neblomnost a pocit, že je to přece jen moje dítě. Dnes jsem moc rád, že už to dělat nemusím. Tehdejší prezidium mě osvobodilo od souzení, stresu, napětí, ale samozřejmě i radosti, nadšení a služby. Bez tohoto kroku bych ale asi nenatočil film Tajemství a smysl života nebo Přísně tajné projekty UFO: Odtajněno pro Sky History a Netflix ani další pořady. Na nikoho z nich se nezlobím, všechno je prostě tak, jak to má být.

Zmínil jste film Tajemství a smysl života, který vznikl předloni. Máte ho pořád rád, nebo patříte k těm, kdo se na svoje výtvory nemůžou a nechtějí dívat?

Musím se přiznat, že na Tajemství a smysl života se dívám opakovaně. Doblba! (smích) Pořád v něm nacházím nové a nové příběhy a informace. Zvědomuji si stále podstatu toho, kdo jsem, kam kráčím a proč tu jsem. Nejdůležitější ze všeho je, jak změním sám sebe. Film byl k tomu skvělou příležitostí.

Titulní skladu k filmu složila vaše dcera Valerie. Plánujete další rodinnou spolupráci?

Jednoznačně. Všechny moje tři děti, které mimochodem v tom filmu hrály, jsou i za jiných okolností pracovní součástí mého života. S Valí jsem právě dokončil její nový videoklip k písni Ticho. The-O, tedy syn Theodor, točí právě v ateliérech svůj nový rapperský klip. Obě děti vytvářejí hudbu k seriálům, které natáčíme u nás ve studiích, a nejmladší syn Viliam studuje střední filmovou školu Michael. Takže nám tu pomáhá takřka nonstop. Je to tak trochu splněný sen, kdy nerozlišujete mezi dovolenou, prací, rodinou a všechno děláte s radostí, protože vás to baví. Všechny činnosti pak děláte i mnohem líp. Myslím, že naše koníčky by měly být naším hlavním povoláním. Pak ta energie i výsledek bývají jiné. Nezáleží přitom na konkrétní profesi. To platí, ať jste kuchař, řemeslník, učitel, řidič, nebo inženýr.

Během práce na filmu Tajemství a smysl života jste připravoval knihu. Vyjde?

Vyjde, ale všechno má svůj čas a já bohužel nemám dost odvahy ji dopsat. (smích) Třeba ji předběhne DVD se scénářem.

Nejen podle vašich filmů, ale z toho, jak na mě působíte, mi přijde, že máte rád humor. Můžeme se výhledově těšit na nějakou vaši další komedii?

To by byla paráda, jenže humor je nejtěžší žánr ze všech. Uvidíme, uslyšíme, třeba někdy uklouznu na

displeji s banánovou slupkou.

Foto: Diana Delevová